La meva primera lectura

d'El Petit Príncep

VERSIÓ ADAPTADA

Brúixola

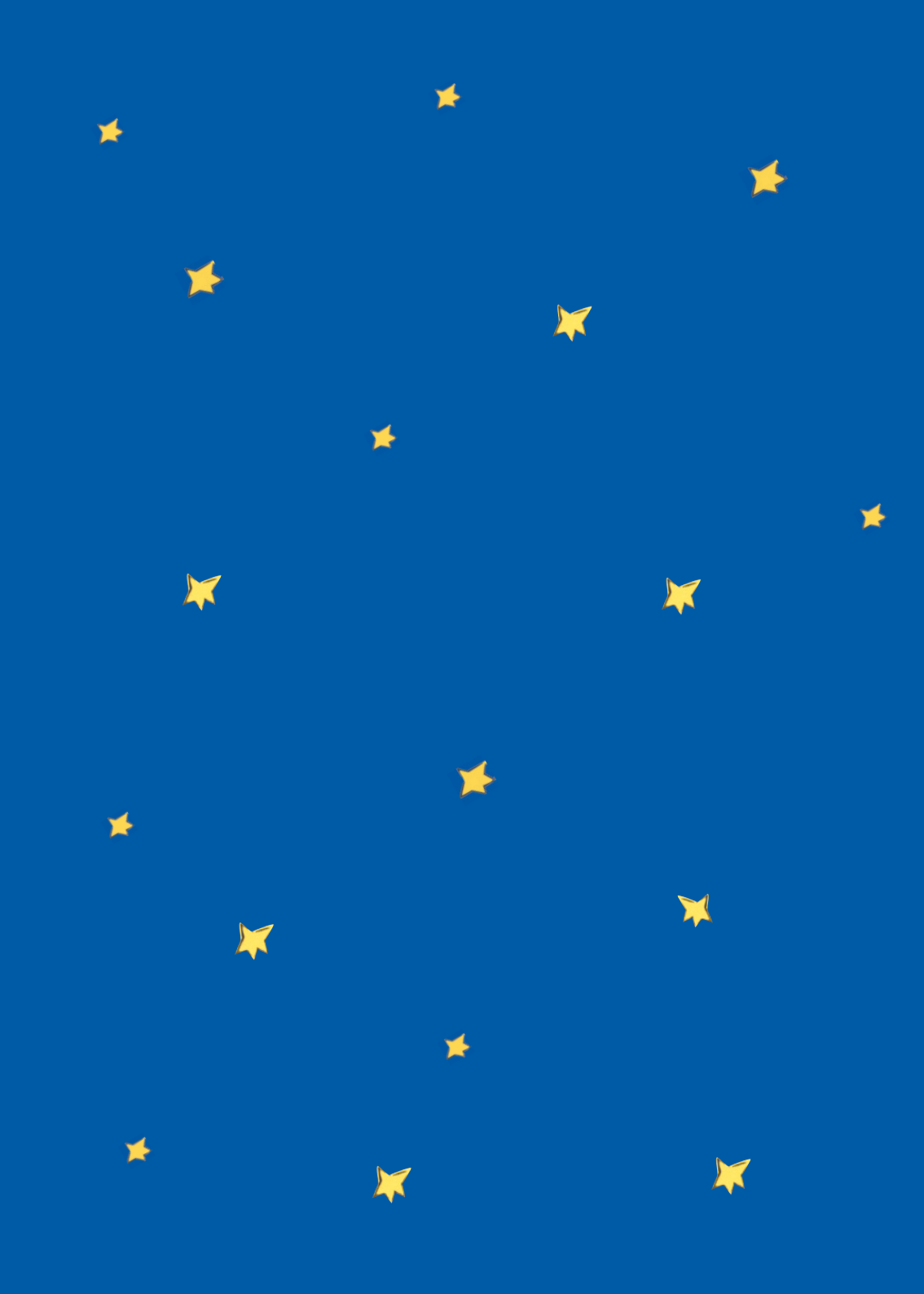

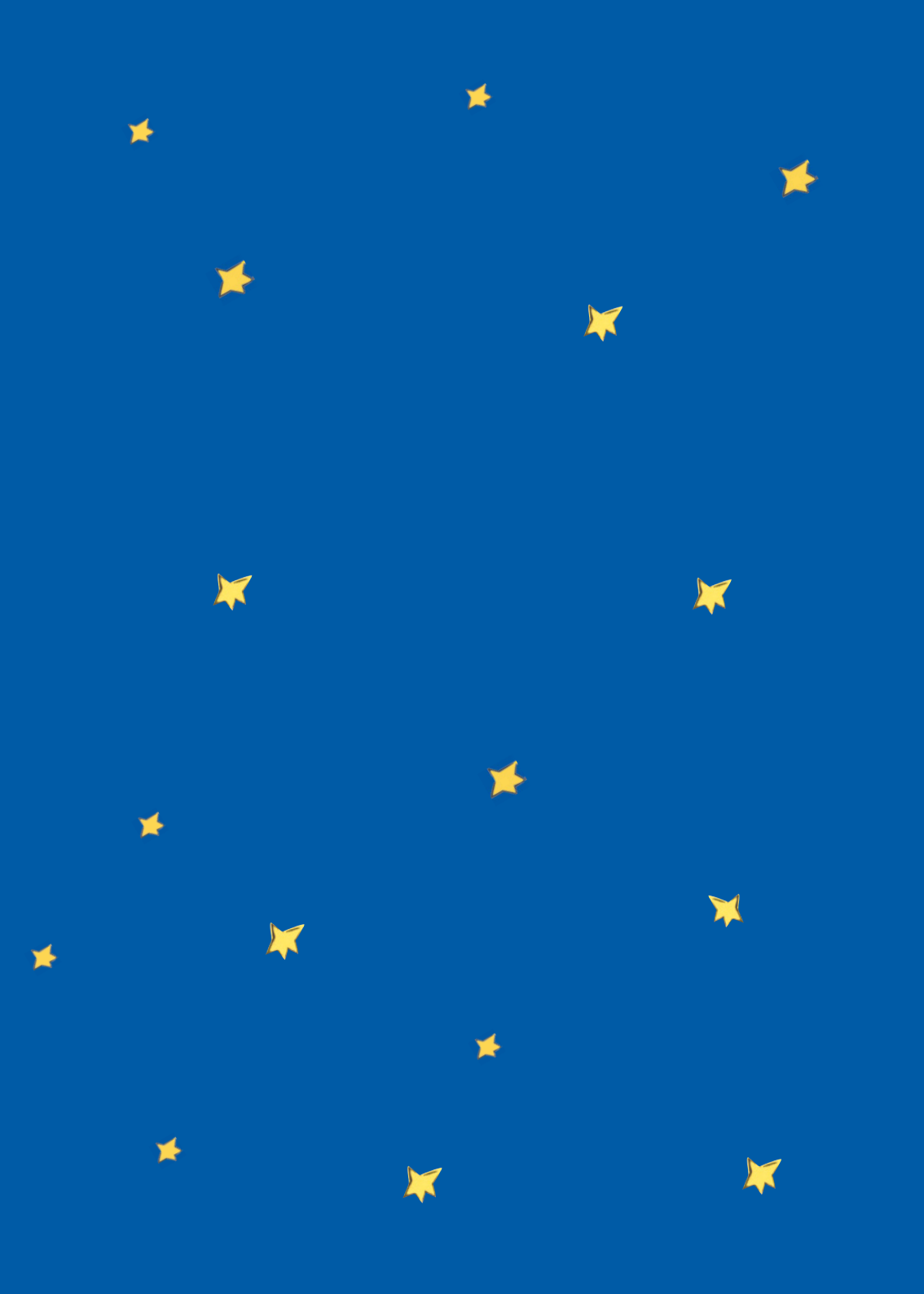

La meva primera lectura

d'El Petit Príncep

Brúixola

Le Petit Prince®

El petit príncep / Le Petit Prince®
© Antoine de Saint-Exupéry Estate, 2025
Projecte: © 2025 Grupo Editorial Bruño, S. L.
Títol original: *Le Petit Prince*

Direcció Editorial: Begoña Lozano
Traducció i adaptació: Daniel Cortés Coronas
Edició: María José Guitián
Preimpressió: Pablo Pozuelo

Primera edició: maig 2025

© Editorial Brúixola (G.E.B., SL), 2025
Bac de Roda, 64
08019 Barcelona
www.brunolibros.es

ISBN: 978-84-1349-478-4
Dipòsit legal: M-7405-2025
Reservats tots els drets
Imprès a Espanya-Printed in Spain

PAPER DE FIBRA
CERTIFICADA

I

Hi havia una vegada un petit príncep que vivia en un planeta tot just més gran que ell i que necessitava un amic.
És trist, viure tot sol en un planeta on no hi ha espai per a ningú més. Fins i tot en un planeta immens com la Terra, pots sentir-te sol.
Jo ho sé prou bé. Fa uns anys, mentre volava sobre el desert del Sàhara, alguna cosa es va trencar al motor del meu avió i vaig haver d'aterrar. Viatjava sense mecànic ni passatgers, així que em vaig veure en la necessitat de fer una reparació difícil sense ajuda. Escapar, per tant, era imprescindible, perquè només tenia aigua per a vuit dies.
Ja us podeu imaginar, doncs, la meva sorpresa quan, després de passar la primera

nit al desert, una veueta em va despertar dient:

—Si us plau…, dibuixa'm un be!

Em vaig posar dret i vaig veure un noiet que m'observava amb un posat seriós. Segurament us voleu fer una idea de com era, i per això m'he esforçat a dibuixar-lo. Vet aquí el millor retrat que n'he arribat a fer.

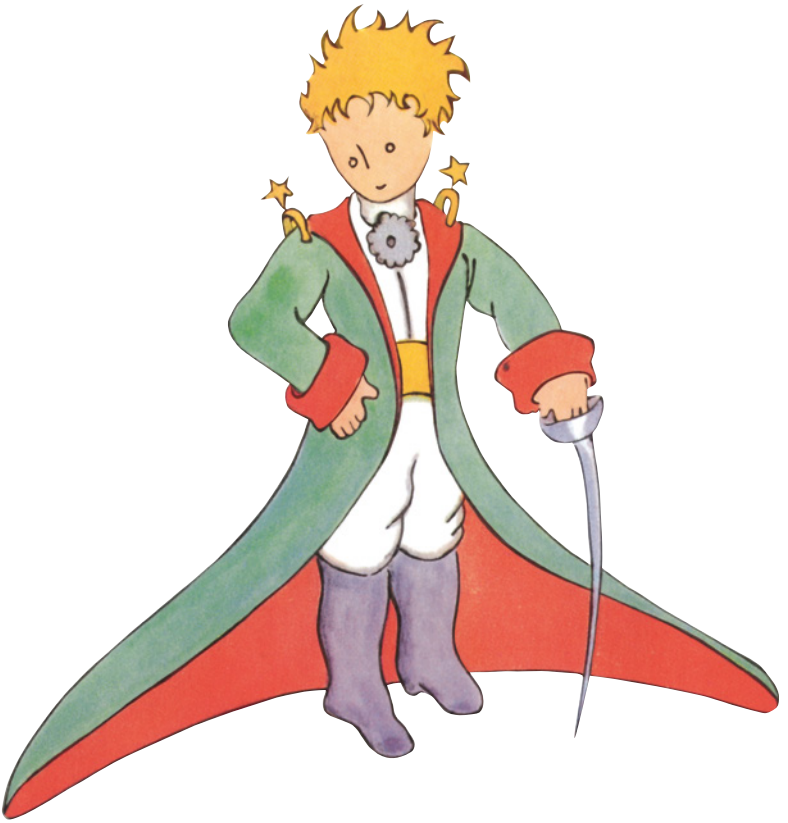

Heu de saber, però, que el noiet del meu dibuix és molt menys adorable que el model. No és pas culpa meva. De petit vaig iniciar una magnífica carrera d'artista, però les meves primeres obres d'art no van tenir gaire èxit entre les persones grans i em vaig desanimar aviat…

A l'edat de sis anys, em va caure a les mans un llibre amb unes il·lustracions meravelloses sobre la selva. Gràcies a ell, vaig saber que les boes s'empassen la presa tota sencera. Després d'aquest esforç, dormen sis mesos mentre fan la digestió.

La vida a la selva em va impressionar molt. Vaig agafar llapis de colors i tot sol vaig dibuixar una idea que em rondava pel cap. Així era, doncs, el meu dibuix número 1:

Vaig ensenyar la meva obra mestra a les persones grans i els vaig preguntar si els feia por. Però em van contestar: «Per què hauria de fer por un barret?».

Un barret? El meu dibuix no representava pas un barret. Representava una boa que s'havia empassat un elefant i que feia la migdiada mentre el digeria. Així que vaig dibuixar la boa per dins, per tal que les persones grans ho poguessin entendre. Les persones grans no entenen mai res totes soles, i els infants han de tenir molta paciència amb elles.

El meu dibuix número 2 era així:

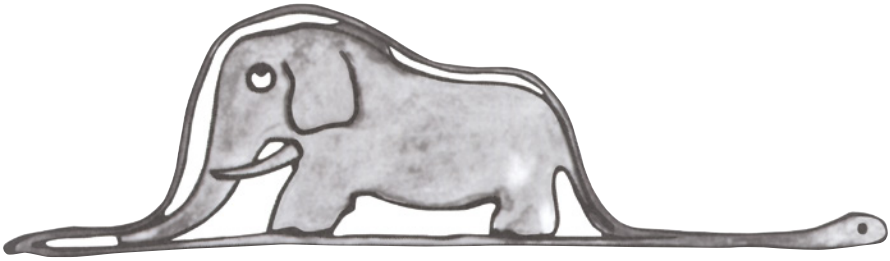

Aquest nou intent, però, tampoc va servir de res. Les persones grans em van dir que deixés córrer els dibuixos i que m'interessés per la geografia, la història, les matemàtiques i la llengua. Va ser així com vaig abandonar el meu desig de ser pintor.

Per tant, vaig haver de triar un altre ofici: vaig aprendre a pilotar avions per volar arreu del món. I, de fet, la geografia i totes les altres coses m'han ajudat molt. Sabia distingir a primera vista un desert de la Xina d'un d'Arizona.

Al llarg de la vida he tractat amb un munt de gent seriosa de molts països diferents. He conegut de prop homes de negocis, polítics, savis, comerciants. Alguns donaven ordres i altres les complien. Però la meva opinió sobre les persones grans no ha millorat gaire.

II

—Dibuixa'm un be… —va repetir el noiet.
Vaig quedar mut davant d'aquella personeta
que no semblava ni morta de cansament, ni
morta de gana ni morta de set. No feia gens
l'efecte de ser un nen perdut enmig del desert.
Quan per fi vaig recuperar la parla,
li vaig dir:
—Però… tu què hi fas, aquí?
En comptes de contestar a la meva pregunta,
va insistir:
—Si us plau…, dibuixa'm un be…
—Jo no en sé, de dibuixar —vaig confessar.
—No importa. Dibuixa'm un be.
Com que jo no havia dibuixat mai cap be, vaig
reproduir un dels dos dibuixos que sabia fer:
el de la boa per fora.

I vaig sentir estupefacte com el noiet em responia:
—No! No! No vull cap elefant dins una boa.
Una boa és molt perillosa, i un elefant,
no sabria on ficar-lo. A casa meva no hi ha
prou espai. El que necessito és un be.
Aquest és el be que li vaig dibuixar…

Se'l va mirar amb molta atenció abans de dir:
—No! Aquest està molt malalt. Fes-ne un altre.
I vaig dibuixar això…

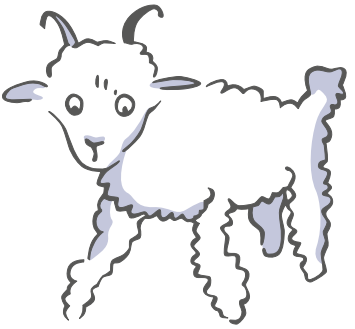

El noiet va fer un somriure amable, com qui ha de tenir molta paciència:
—Fixa-t'hi bé… No veus que no és cap be? Té banyes, o sigui que és un marrà.
I vaig haver de fer un tercer intent…

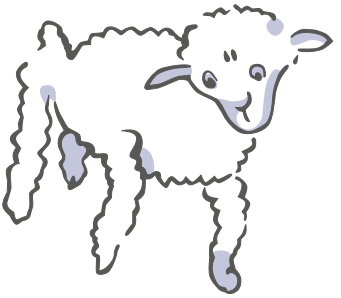

Però el va rebutjar també.
—Aquest és massa vell. Jo vull un be que visqui molt de temps.
Una mica fart, perquè tenia pressa per començar a desmuntar el motor, vaig engiponar aquest dibuix amb quatre gargots…
—Té, una capsa. El be que tu vols és a dins.

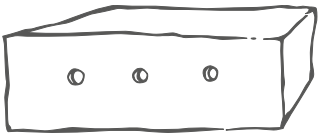

—És ben bé així com el volia! —va exclamar ell amb un gran somriure—. Tu creus que necessita molta herba, aquest be? A casa meva, n'hi ha poca…

—No, no crec que mengi gaire. T'he donat un be molt petit.

Ell va mirar atentament el dibuix abans de dir:

—No tan petit com això… Mira! S'ha adormit…

I així va ser el meu primer dia al desert amb el petit príncep.

III

Encara que el meu nou amic em feia moltes preguntes, ell no responia mai a les meves. De mica en mica, però, vaig anar trobant respostes. Així, quan va veure per primer cop el meu avió, em va preguntar:

—Què és aquesta cosa?

—El meu avió, i pot volar.

—O sigui, que has caigut del cel? Quina gràcia… —va riure ell.

La rialla del petit príncep era molt bonica, com el so d'un picarol. Però a mi em va irritar una mica. No em semblava que la meva avaria fos cosa de riure.

A ell, en canvi, no semblava importar-li estar enmig del desert, a mil milles de qualsevol lloc habitat i sense a penes aigua.

—Aleshores, casa teva també és al cel?
De quin planeta ets? —va afegir.
Aquell comentari va encendre una llum en el misteri de la seva presència. Vaig intentar saber-ne més:
—O sigui que tu vens d'un altre planeta?
Ell no em va contestar. Jo, però, vaig insistir:
—D'on vens? On et vols emportar el be?
Però ell es va limitar a observar:
—M'agrada que m'hagis donat aquesta capsa, perquè, de nit, li farà de casa.
—És clar. I si vols, et donaré també una corda per lligar-lo. Així no s'escaparà…
—Però on vols que s'escapi?
—Ves a saber. Tot dret, sense parar…
—Tot dret sense parar, no s'hi pot anar gaire lluny… Casa meva és molt petita!
I així va ser com, el segon dia, al fil de la conversa, vaig esbrinar dues coses importants sobre el petit príncep: que havia caigut del cel i que el seu planeta era tan petit que un be, caminant tot dret, hi donaria la volta amb quatre saltirons.

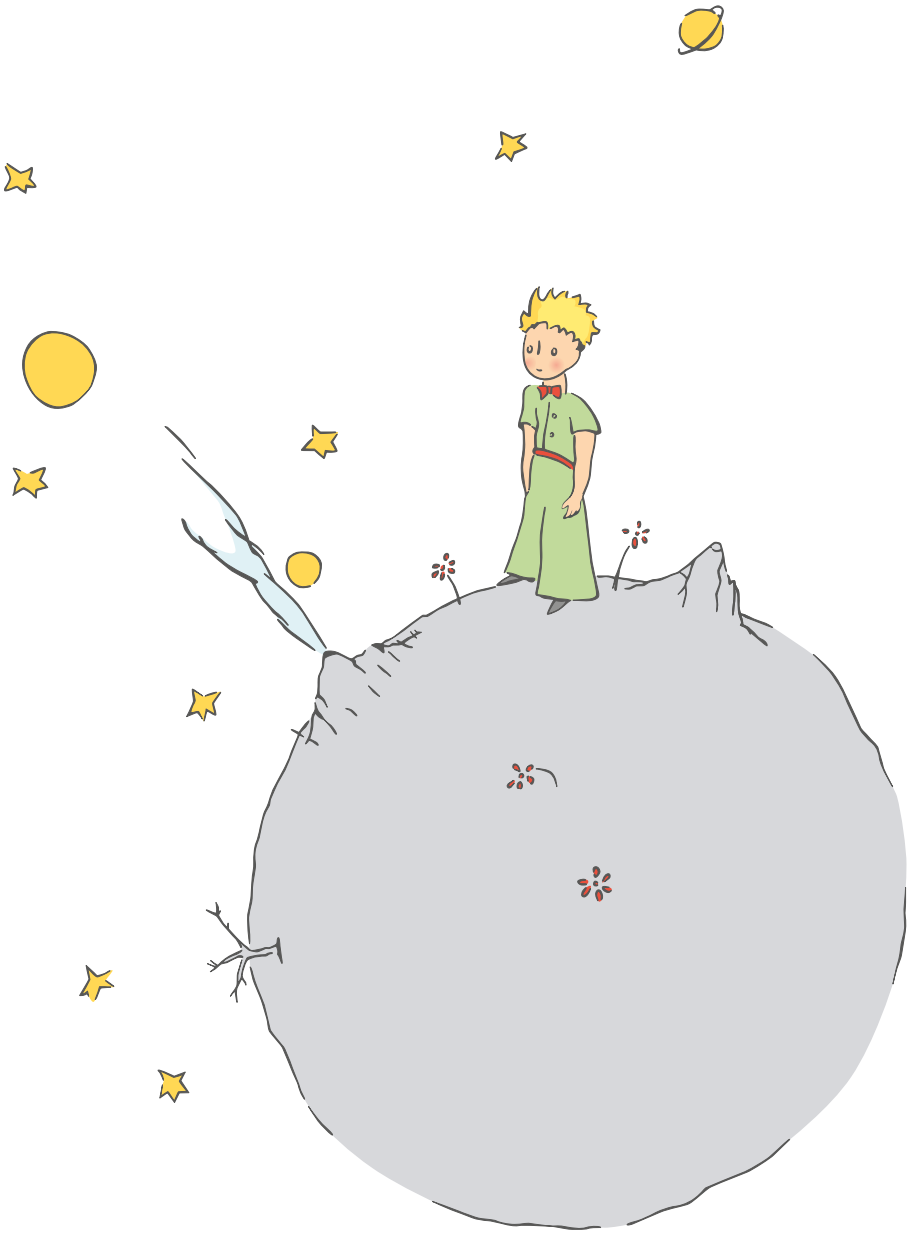

IV

Cada dia que passava descobria més secrets
sobre la vida del petit príncep.
Una pregunta sobre el seu be ens va dur
a una conversa molt interessant:
—És cert que els bens es mengen els arbusts?
—Sí. És cert.
—Ah! Me n'alegro. I els baobabs, també?
—Els baobabs no són arbusts, sinó arbres
grossos com un campanar. Encara
que et regalés tot un ramat d'elefants,
ni tots junts podrien acabar de menjar-se
un baobab.
La idea d'endur-se un ramat d'elefants al seu
planeta va fer riure el petit príncep:
—Els hauria de posar els uns sobre els altres…
I, amb molta paciència, em va fer notar:

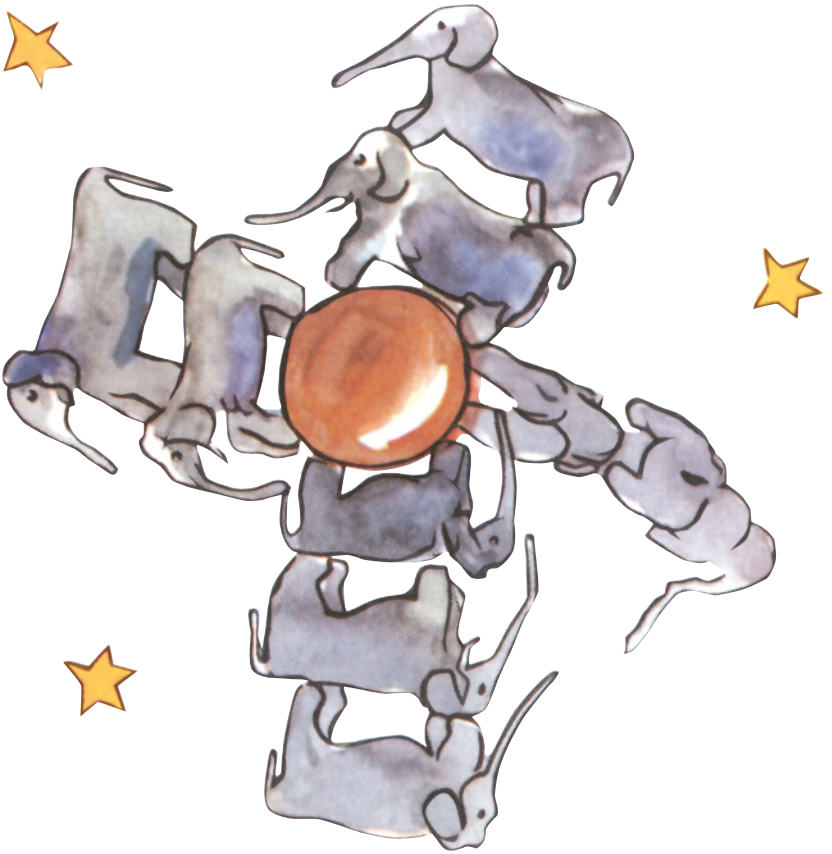

—Els baobabs, abans de fer-se grossos, són petits al començament, ho entens?
I no em va donar més explicacions. Vaig haver de fer un gran esforç per entendre tot sol aquest problema.
Com sabem, en qualsevol planeta, igual que a la Terra, hi ha bones herbes i males herbes. I és important saber distingir-les tan bon punt apareixen. Si es tracta d'un branquilló de rave o de roser, pots deixar-lo créixer al seu aire. Si és una mala planta, però, cal arrencar-la de seguida. Al començament, un petit baobab pot semblar ben poca cosa. Però, si no reacciones a temps, ja no pots desfer-te'n. S'apodera del planeta sencer. El perfora amb les arrels.
I, si el planeta és massa menut, com el del petit príncep, el rebenta.
Per això, pels matins, després de llevar-se i rentar-se, el petit príncep feia una bona rentada al planeta. Si hi veia un brot de baobab, l'arrencava de soca-rel. Era una tasca senzilla però feixuga, i s'havia d'obligar a si mateix a fer-la amb constància.

Davant l'amenaça dels baobabs, no es pot deixar la feina per a després.
—Vaig conèixer un planeta habitat per un gandul. I resulta que va descuidar tres arbusts… —em va confiar el meu amic.
Així va ser com, el tercer dia amb el petit príncep, vaig saber per què considerava tan útil un simple be.

V

El quart dia vaig conèixer l'única distracció del petit príncep a casa seva. Aquell matí devia sentir-se una mica més melangiós del compte, perquè em va dir tot d'una:
—Saps? M'agraden molt les postes de sol. Anem a veure una posta de sol…
—Però haurem d'esperar…
—Esperar què?
—Esperar que el sol es pongui.
Nosaltres, a la Terra, sabem que hem d'esperar al capvespre per assistir a una posta de sol. Però al seu planeta, tan menut, el petit príncep només havia de fer córrer la cadira uns passos per tenir una posta de sol, i uns passos més per tornar a contemplar-la, tantes vegades com ho desitgés. Al nostre planeta,

Una versió del clàssic d'Antoine de Saint-Exupéry,
en una traducció màgica i preciosa.
Una obra mestra de la literatura adaptada avui
per als infants d'avui.

7248090
ISBN: 978-84-1349-478-4

Brúixola